

THẠCH SANH

Ngày xưa ở quận Cao-bình có hai vợ chồng tuổi già mà chưa có con. Nhà họ nghèo hàng ngày phải lên rừng chặt những bó củi về đổi lấy gạo nuôi thân. Họ ham giúp người như đắp đường khơi cống, đỡ đần kẻ già người yếu mà không nề hà gì cả. Thấy họ tốt bụng, Ngọc hoàng bèn sai thái tử xuống đầu thai làm con. Từ đó người vợ có mang, nhưng trải đã mấy năm mà không sinh nở. Giữa khi ấy, người chồng lâm bệnh rồi chết. Mãi về sau người vợ mới sinh được một đứa con trai.

Thằng bé khôn lớn thì người mẹ cũng theo chồng từ già cõi trần. Nó sống cô cút trong túp lều cũ dựng dưới gốc đa. Người ta gọi là Thạch Sanh. Giang sơn của Thạch Sanh chỉ có mỗi một lưỡi búa của cha để lại hàng ngày đưa lên rừng đốn củi. Năm Thạch Sanh bắt đầu biết dùng búa: có thiên thần được Ngọc hoàng phái xuống dạy cho đủ các môn võ nghệ và mọi phép thần thông.

Một hôm có người hàng rượu tên là Lý Thông đi qua ngòi nghỉ ở gốc đa. Hắn thấy Thạch Sanh vừa gánh về một gánh củi lớn tướng, nghĩ bụng: - "Người này khỏe như voi. Nếu nó về ở cùng ta thì lợi biết bao nhiêu". Bèn lại lân la gạ chuyện rồi đòi kết làm anh em. Thấy có người lạ tự nhiên sẵn sóc đến mình. Thạch sanh cảm động, vui vẻ nhận lời và sau đó chàng từ già gốc đa đến sống chung dưới mái nhà họ Lý.

Nhà họ Lý vốn chuyên môn cất rượu. Thạch Sanh đến, mẹ con hắn quả được một tay đỡ đần rất tốt. Bấy giờ trong vùng có một con Chằn tinh, có nhiều phép biến hóa lạ kỳ, thường bắt người ăn thịt. Quan quân nhiều lần đến bắt vây định diệt trừ nhưng không thể làm gì được. Cuối cùng người ta đành phải lập cho nó một cái miếu, hàng năm khấn một mạng người để cho nó đỡ phá phách.

Không may năm ấy đến lượt Lý Thông nạp mình.

Nghe tin, mẹ con Lý thông hoảng hốt lo sợ, nhưng sau đó mẹ con hắn nghĩ ra được một mưu là lừa cho Thạch Sanh đi chết thay: - "Hắn không cha mẹ, lại vừa mới đến, lạ nước lạ cái chắc là việc sẽ trót lọt". Nghĩ vậy, chiều hôm đó Lý Thông chờ lúc Thạch Sanh đi kiếm củi về dọn một mâm rượu thịt ê hề mời ăn, rồi bảo:

- Đêm nay đến lượt anh đi canh miếu thờ, ngặt vì giờ cất mẻ rượu, vậy em chịu khó đi thay cho anh một đêm, đến sáng lại về.

Thạch Sanh không ngờ vực gì cả thuận đi ngay.

Nửa đêm hôm ấy, Thạch Sanh đang lim dim đôi mắt thì Chăn tinh sau miếu hiện ra, nhe nanh giơ vuốt định vồ lấy chàng. Thạch Sanh với lấy búa đánh lại. Chăn tinh hóa phép thoát biến, thoát hiện, nhưng Thạch Sanh không núng, chàng cũng giở phép tấn công liên tiếp. Chỉ một lúc sau, yêu quái bị lưỡi búa của chàng xả làm đôi, hiện nguyên hình là một con trăn lớn. Chàng vội chặt lấy đầu và chặt bộ cung tên bằng vàng của yêu quái xách về.

Canh ba hôm ấy, mẹ con Lý Thông đang ngủ bỗng nghe tiếng Thạch Sanh gọi cửa, ngỡ là oan hồn của hắc hiện về, hồn vía lên mây vội cúi đầu lạy lạy lạy đề. Khi Thạch Sanh vào nhà kể cho nghe câu chuyện giết Chăn tinh, mẹ con hắc mới thật hoàn hồn. Nhưng Lý Thông bỗng nảy ra được một kế khác. Hắc nói:

- Con trăn ấy là của vua nuôi đã lâu. Nay em giết nó, tất không khỏi bị tội chết. Thôi bây giờ nhân trời chưa sáng em hãy trốn ngay đi. Có chuyện gì để mặc anh ở nhà lo liệu!

Nghe nói, Thạch Sanh kinh hoảng, vội từ giã hai mẹ con họ Lý ra đi. Chàng lại trở về gốc đa cũ kiếm củi nuôi miệng. Còn Lý Thông thì đem thủ cấp của yêu quái trình kinh, tâu vua là mình đã hạ thủ được Chăn tinh. Vua khen ngợi và phong hắc làm đô đốc.

Lại nói chuyện công chúa con vua hồi ấy đã đến tuổi lấy chồng. Nhưng nàng vẫn chưa chọn được người nào xứng đáng. Bọn hoàng tử các nước cũng có nhiều người sai sứ đến hỏi công chúa làm vợ nhưng không một ai vừa ý nàng. Cuối cùng, vua cha tổ chức một ngày hội lớn cho hoàng tử các nước láng giềng và con trai trong thiên hạ tới dự để công chúa từ trên lầu cao ném quả cầu may, hễ quả cầu rơi trúng vào người nào thì sẽ lấy người ấy làm chồng.

Nhưng khi công chúa sắp sửa ném quả cầu thì bỗng có Đại bàng đi qua trông thấy. Đại bàng nguyên là một con yêu tinh ở trên núi có nhiều phép thần dị. Thấy công chúa đẹp, liền sà xuống bắt thành linh cắp đi.

Bấy giờ Thạch Sanh đang ngồi dưới gốc đa. Tình cờ thấy Đại bàng bay qua, chân có quặp một người, sẵn cung tên chàng bắn theo một phát. Mũi tên trúng cánh Đại bàng. Hắc đau quá phải hạ xuống cắn răng nhổ mũi tên đi rồi lại tha công chúa về hang. Thạch Sanh lần theo vết máu, tìm được chỗ ở của quái vật.

Thấy con bị mất tích, nhà vua xiết bao đau đớn, vội sai đô đốc Lý Thông đi tìm, hứa sẽ gả công chúa và truyền ngôi cho. Vừa mừng vừa sợ, Lý Thông không biết tính thế nào. Cuối cùng hắn nghĩ, chỉ có người em kết nghĩa cũ họa may có thể gỡ bí cho mình, bèn một mặt cho quân lính đi khắp nơi dò hỏi, mặt khác truyền cho nhân dân mở hội hát xướng mười ngày để nghe ngóng tin tức Thạch Sanh. Nhưng tám chín ngày trôi qua mà vẫn chưa có tin gì mới mẻ. Mãi đến ngày thứ mười, hắn mới tìm thấy Thạch Sanh trong đám người đi xem hội. Thấy Lý Thông nói đến việc tìm công chúa, Thạch Sanh liền thật thà kể chuyện mình bắn Đại bàng cho nghe. Lý Thông mừng quá, lập tức nhờ chàng dẫn đường cho quân sĩ trẩy đến sát hang đá. Cửa hang ăn thông xuống đất sâu thăm thẳm không một ai dám xuống. Thạch Sanh tình nguyện buộc dây ở lưng cho người dòng xuống hang thám thính.

Đại bàng từ hôm bị thương về nằm liệt một nơi, bắt công chúa phục dịch. Thạch Sanh xuống đến nơi ẩn vào một xó, chờ lúc công chúa một mình đi qua, mới ra hiệu cho nàng biết. Thấy người trai lạ kia liều chết cứu mình, công chúa vừa ngạc nhiên vừa hết sức cảm phục. Thạch Sanh lấy thuốc mê bảo nàng cho Đại bàng uống. Chờ lúc Đại bàng ngủ say, chàng buộc công chúa ở đầu dây ra hiệu cho quân của Lý Thông kéo lên. Chàng đang chờ đến lượt mình lên thì không ngờ Lý Thông đã ra lệnh cho quân sĩ vắn đá lớn lấp kín cửa hang lại, rồi kéo nhau về. Thạch Sanh không ra được, tức mình vô hạn. Chàng đập phá khắp nơi để kiếm lối thoát. Giữa khi đó Đại bàng tỉnh dậy. Thấy có người lạ, lại thấy mất công chúa, hắn bừng bừng nổi giận xông ra toan giết Thạch Sanh. Thạch Sanh cũng giở phép màu chống lại rất kịch liệt. Đại bàng bị thương sẵn nên chả mấy chốc đã chuốc lấy thất bại. Sau khi giết chết con yêu tinh, Thạch Sanh đi lục lọi khắp mọi nơi. Thấy có một người con trai bị nhốt trong cũi sắt, chàng hỏi ra mới biết đó là thái tử con vua Thủy. Ngày đó cách đây hơn một năm thái tử đi du ngoạn, tình cờ bị Đại bàng bắt đem về nhốt lại ở đây. Thạch Sanh bèn dùng cung vàng bắn tan cũi sắt cứu thái tử ra. Thái tử thoát nạn hết lời cảm tạ chàng và mời chàng xuống chơi Thủy phủ. Vua Thủy sung sướng được gặp lại con, lòng rất biết ơn Thạch Sanh. Vua đãi chàng rất hậu và khi chàng về, vua tặng tiễn thật nhiều vàng ngọc nhưng Thạch Sanh không nhận, chỉ xin có mỗi một cây đàn. Thế rồi, chàng lại trở về gốc đa sinh nhai bằng nghề cũ.

Lại nói chuyện Chăn tinh và Đại bàng sau khi chết: hồn chúng nó không được ai cúng tế, đành đi lang thang để kiếm miếng ăn. Một hôm chúng tình cờ gặp nhau và mỗi bên kể cho nhau biết vì đâu gặp phải số phận long đong. Hai bên bàn nhau tìm cách báo thù Thạch Sanh cho bố ghét. Chúng bèn lên vào kho vua ăn trộm của cải mang tới quảng ở gốc đa để vu vạ. Quả nhiên sau đó bọn nội thị cứ theo dấu đi tìm, đến gốc đa thì bắt được tang vật. Thạch Sanh liền bị hạ ngục.

Lại nói chuyện công chúa từ khi được Lý Thông đưa về cung thì tự nhiên hóa câm. Suốt ngày mặt hoa rầu rĩ không nói không cười. Vua đành hoãn việc cưới xin và bảo Lý Thông lập đàn cầu nguyện cho nàng lành bệnh. Lý Thông bèn cho mời các pháp sư có đủ phép thuật cao cường về cúng cầu, nhưng cầu mãi vẫn không ăn thua. Công chúa ngày ngày ngồi im lặng làm cho hấn vô cùng sốt ruột. Giữa lúc đó thì Thạch Sanh bị bắt và thuộc quyền hấn xét xử. Lý Thông không ngờ người mà hấn cố ý hãm vào chỗ chết lại vẫn sống nhăn. Hấn nghĩ: - "Nếu để nó sống, nó sẽ tranh mất công ta và tố cáo ta". Vì thế Lý Thông quyết định khếp Thạch Sanh vào tội chết.

Ngồi trong ngục, Thạch Sanh nhân buồn tình đem đàn của vua Thủy cho ra gảy, không ngờ đây chính là cây đàn thần, tiếng văng vẳng phát ra lúc này như oán, như than, như tức, như bức. Càng gảy tiếng đàn càng trách sự hững hờ của công chúa và vạch tội ác của Lý Thông. Tiếng đàn thoát khỏi nhà ngục và truyền đi rất xa. Nó bay vào hoàng cung, lọt vào tai công chúa. Bây giờ công chúa đang ngồi trên lầu. Vừa nghe tiếng đàn, tự nhiên nàng đứng dậy cười nói huyền thuyên. Câu đầu tiên của nàng là xin vua cha cho gọi người gảy đàn vào cung.

Nhà vua lấy làm lạ, cho đòi Thạch Sanh đến. Trước mặt mọi người, chàng kể hết đầu đuôi thân phận của mình từ lúc mồ côi cha mẹ đến lúc kết bạn với Lý Thông: nào chém Chân tinh, bắn Đại bàng, nào cứu công chúa, bị lấp cửa hang, nào cứu con vua Thủy Tề và bị bắt đến đây, v.v... Vua và hoàng gia cùng nghe càng thương cảm. Vua sai bắt giam hai mẹ con Lý Thông lại giao cho Thạch Sanh xét xử. Chàng rộng lượng tha cho chúng về quê nhà làm ăn. Nhưng đi về được nửa đường thì chúng bị sét đánh chết.

Nhà vua vui lòng gả công chúa cho Thạch Sanh. Lễ cưới của họ tung bừng nhất kinh kỳ, chưa bao giờ vui đến như thế. Thấy vậy, bọn hoàng tử các nước chư hầu trước kia bị công chúa từ hôn lấy làm tức giận. Họ hội họp binh lính cả mười tám nước lại, sang hỏi tội vua tại sao lại đem con gái càn vàng lá ngọc gả cho một đứa khổ rách. Nhưng khi nghe tiếng đàn thần thánh thót của Thạch Sanh, tự nhiên quân sĩ của mười tám nước không còn ý chí đánh trận nữa. Cuối cùng bọn hoàng tử đều nhất tề cuốn giáp. Thạch Sanh sai dọn cơm cho họ ăn. Cả mấy vạn quân sĩ thấy niêu cơm quá nhỏ, ai nấy bĩu môi không buồn cầm đũa. Biết ý, chàng dỗ họ ăn hết được niêu cơm sẽ trọng thưởng. Quả nhiên chúng ra sức ăn mãi, ăn mãi nhưng ăn hết bao nhiêu cơm lại đầy bấy nhiêu. Sau khi ăn no họ rập đầu lay tạ và kéo nhau về nước.

Về sau vua không có con trai nên nhường ngôi cho Thạch Sanh[1].

KHẢO DỊ

Đồng bào Tày cũng kể chuyện Thạch Sanh như của người Kinh. Đặc biệt ở Hòa-an (Cao-bằng) dân địa phương coi nguồn gốc truyện Thạch Sanh là của mình[2]. Không những họ căn cứ ở câu "Ngày xưa, ở quận Cao-bình", mà còn căn cứ vào một cái hang tương truyền là nơi Thạch Sanh chém Chằn tinh, và những đền thờ thờ Thạch Sanh ở một số làng xã, và vào một số phong tục ngôn ngữ liên quan đến tình tiết của truyện, v.v...

Cần chú ý là truyện của ta cũng cùng một "thoại" với truyện Thạch Sanh chém chằn trong các vở "dù kê" của đồng bào Khơ-me (Khmer) nên lại có người cho rằng có lẽ nguồn gốc truyện Thạch Sanh là từ Thạch Sanh chém chằn của người Khơ-me mà ra[3].

Người Mèo có hai truyện:

1. Sinh Lữ cứu con Ngọc Hoàng.

Sinh Lữ mồ côi bố, nhà nghèo nhưng có sức khỏe. Vua nghe tin muốn mượn tay anh đón giết rắn lớn sắp bắt con gái Ngọc hoàng đi qua, hứa sẽ gả cho cô gái ấy nếu cứu được. Anh mượn gươm vua ra đi, nhưng rắn quá lớn, sức chém của anh đối với nó chẳng mùi mẫn gì. Anh theo dấu rắn đến một cái hang sâu. Vua sai dòng dây cho anh xuống. Gặp cô gái, cô can anh đừng trèo nó mà nguy hiểm. Nghe lời cô anh thử nhấc mũi kiếm của nó lên thì không nổi. Anh buồn phát khóc. Tự nhiên một giọt rượu từ trên trời rơi vào miệng, anh nuốt vào thấy khỏe ra, lại nhấc thử thì thấy nổi. Anh lần lượt xin cô gái hai bát rượu cái, cuối cùng nhấc lên nhẹ như lông, anh tung mũi nó lên trời rồi giơ đầu hứng lấy dội vào. Cô gái lại dặn anh phải chém quái vật vào lúc nó mở mắt vì chính lúc ấy là lúc nó ngủ thật sự. Anh làm theo quả chặt được rắn lớn thành chín khúc. Xong anh giắt dây cho cô gái Ngọc Hoàng lên trước. Nhưng thấy cô gái đẹp, vua giữ cô gái cho mình mà không kéo anh lên. Giống như truyện của ta, ở lại dưới hang rắn, anh đi lục lọi khắp nơi, và tìm ra được thái tử không phải con vua Thủy mà là con Ngọc hoàng bị rắn giam vào hang đá trong bao nhiêu năm, hang đá đã liền lại như bức tường. Sinh Lữ đục được tường cứu chàng con vua trời ra. Thái tử đưa anh lên trời, anh được Ngọc hoàng đối đãi rất hậu, nhưng anh nhất thiết chối từ mọi tặng vật, chỉ xin một con chó bếp theo lời mớm của Thái tử. Khi về cõi trần, nhờ chó bếp anh có nhà cửa lầu đài, người hầu kẻ hạ đẹp như tiên, trong đó có một cô đẹp nhất làm vợ Sinh Lữ. Anh đón mẹ về ở, cuộc đời sung sướng bắt đầu. Một hôm, anh bảo mẹ mời vua đến nhà ăn cơm. Thấy những người hầu đẹp đẽ, nhất là thấy vợ anh dung nhan không ai sánh kịp, vua ngây ngất, bèn gạ anh đổi lấy chín vợ của mình cùng cả cơ nghiệp.

Kết cục gần giống truyện Của Thiên trả Địa (xem truyện số 42). Vợ anh ghé tai bàn nhỏ cú đổi, nhưng đi một đoạn thì giả vờ quên cái này hay cái khác để trở lại ba lần, sẽ thấy sự lạ. Khi Sinh Lữ trở lại lần thứ ba thì vợ anh đập vào đầu chảo ba cái, tự nhiên một tiếng sét nổ vang, nhìn lại thì vua đã cháy đen, còn nàng vợ tiên cùng đoàn người tiên hầu hạ đã biến mất cả. Sinh Lữ bèn về cung lấy chín người vợ của vua và lên ngai vàng.

2. Hai chàng rể.

Có hai anh em mồ côi chưa kiếm được vợ, chuyên sống bằng nghề bẫy chim và thú nhỏ. Một hôm đi về thấy bao nhiêu thức ăn để dành đều bị mất trộm, mới để ý rình mò thì bắt được một ông lão chui vào rọ. Ông lão xin thả, hứa sẽ đưa đến nhà gả cho hai cô gái xinh đẹp, nhưng khi đến thì lão dùng quạt thần làm cho hai anh em bay lên đỉnh núi. Nhờ có tiếng sáo họ đã làm cho các thú rừng say sưa nghe, và cũng giúp xuống núi. Lúc này họ làm quen với hai cô gái ông lão, đem quạt giả để đánh tráo chiếc quạt thật, rồi họ quạt cho lão bay đi rất xa và chiếm hai cô làm vợ. Do sự trù rửa của lão, người anh lấy cô chị bị sa xuống hang rồng, còn người em lấy cô em thì sa xuống hang hổ. Hai chị em thấy chồng mất tích bèn chạy khắp nơi tìm, khi thấy dấu vết ở miệng hang thì ném xuống mỗi người một chiếc lược. Lược của em bằng gỗ thông ít lâu sau mọc thành cây thông, người em trèo lên thoát nạn. Còn lược của chị là lược tre, cũng mọc lên thành cây nhưng khi người anh trèo lên, vì tre non mềm dễ gãy, nên cuối cùng lại rơi xuống đáy hang sâu thăm thẳm. Đó là lý do làm cho người anh hùng phải ở lại dưới mặt đất.

Người anh đi khắp nơi để tìm lối lên nhưng vô hiệu. Dân cư dưới này là một giống người bé bằng ngón tay. Một hôm anh đi đến một nơi thấy một đoàn người đang hề nhau lay một cây ké (loại cây thảo, quả có gai hay bám lên đầu tóc, áo quần) mà không đổ. Anh cúi xuống làm giúp cho họ đắc lực. Nhưng bọn họ lại tỏ thái độ lo sợ hoảng hốt, kháo nhau: - "Nguy rồi! Quan về thì nguy!". Anh để ý nhìn xem thì thấy chim gõ kiến, rồi sóc, gà, cáo lần lượt tìm đến với thái độ hách dịch. Mỗi lần chúng đến, bọn người tí hon lại thì thào - "Nguy rồi! Quan về!", v.v... Biết đó là kẻ thù của họ, anh lần lượt đánh chết chúng. Từ đó họ chơi thân với anh, cùng nhau sống chung rất vui vẻ.

Ở được ba năm anh muốn về mà vẫn không có cách gì cả. Sau cùng gặp một vị tiên. Tiên bảo anh cứ đi mãi về phía mặt trời lặn, sẽ gặp một cây lim (lem), trên có tổ điều hâu, khi thấy lũ con đang tập bay thì trối lại với nhau, rồi yêu cầu bố mẹ chúng cũng lên mặt đất. Ở đây kết thúc gần giống với các dị bản sẽ kể ở dưới. Bố mẹ chim về thấy con không bay được, mới đi hỏi tiên. Tiên bảo đây là do ma làm, phải đi đón thầy ở nơi nọ nơi kia mà chữa. Thầy chữa tức là anh, anh đòi trả công bằng cách cống hộ mình lên mặt đất. Anh chữa bằng cách cỡi dây trối, nhưng điều hâu lật công. Anh lại nhân lúc bố mẹ chim đi vắng trối lũ con lại. Bố mẹ chim lại đến cầu, năm lần bảy lượt anh mới nhận. Anh xếp ba bò thịt khô (do bọn người tí hon săn bắt) lên lưng chim để cho chim có sức bay. Khi sắp lên đến nơi, anh reo mừng làm cho chim giật mình sà cánh, anh lại rơi xuống như cũ. Thấy anh buồn phát khóc, cả bố mẹ và đàn điều hâu lại cũng anh lên. Thịt trong ba bò đều cạn, anh phải cắt thịt tay và thịt chân mình đút cho chúng. Cuối cùng chúng đưa anh về đến nơi vô sự [4].

Truyện Thạch Sanh về cục bộ có phần tương tự với một số truyện cổ tích khác của ta (xem truyện Cứu vật trả ân, cứu nhân trả oán (số 48), truyện Con chó, con mèo với anh chàng nghèo khổ (số 92), đều ở tập này, truyện Ba chàng thiện nghệ (số 107), truyện Từ Đạo Hạnh (số 120) ở tập III, truyện Tiêu diệt mãng xà (số 148) tập IV, v.v...) Loại truyện nhân vật anh hùng có sức khỏe vô địch chui vào hang sâu giết quái vật cứu người và lưu lạc ở dưới đó một thời gian như Thạch Sanh, các dân tộc ở trên thế giới có rất nhiều. Chúng tôi chỉ nhặt ra sau đây một số truyện mà hình tượng và diễn biến gần với truyện Thạch Sanh hơn cả.

Trước hết là truyện của bộ lạc Giơ (Dzo) ở Băng-gan (Bengale) (Ấn-độ):

Có hai chàng trẻ tuổi tên là Hờ-pô-tia và Hờ-răng-san giải phóng một cô gái là Cun-gô-ri ra khỏi nanh vuốt một con người hổ. Giữa lúc họ đánh người hổ gần chết thì Cun-gô-ri lại bị Cu-a-vang bắt. Hắn đưa nàng về làng mình ở dưới mặt đất mà mỗi lần xuống phải đi qua một cái lỗ. Để mách lối cho người đi tìm, cô gái cầm một ống chỉ cho sợi rơi ra dọc đường, Hờ-pa-tia và Hờ-răng-san theo dấu tìm được đến lỗ. Họ nạy hòn đá lớn chui vào hang, bí mật lên tới làng Cu-a-vang. Hờ-pa-tia tìm được cô gái và khó khăn lắm mới đưa nàng ra được. Nhưng khi đến mặt đất, cô gái sợ mình bỏ quên mất cái lược quý.

Hờ-răng-san không dám trở xuống. Hờ-pô-tia vui lòng đi lấy, thừa dịp Hờ-răng-san bắt lấy cô gái đem về và lấp lỗ lại. Về đến nhà cha mẹ mình, cô gái bị ép lấy hắn, coi như ân nhân cứu mạng. Còn Hờ-pô-tia trốn ra không được, buộc lòng phải ở lại làng Cu-a-vang và lấy con gái hắn làm vợ. Anh chàng gieo một hạt cây "côi" ở gần nhà, cây mỗi ngày một mọc cao. Một hôm nhân vợ đi vắng, anh trèo lên cây, tự nhiên tìm được lối ra khỏi xã hội dưới đất. Về đến nhà cô gái, anh thuật lại mọi việc vừa qua. Sau đó cô gái cầm dao cắt cổ Hờ-răng-san rồi lấy Hờ-pô-tia.

Truyện Chàng Gấu của Pháp:

Xưa, có vợ một người tiểu phu mang thức ăn cho chồng bị một cành cây cản đường. Đang gỡ cành để kiếm lối đi thì nàng bị một con gấu bắt về hang làm vợ. Sau đó nàng đẻ được một đứa con nửa gấu nửa người gọi là Chàng Gấu. Hắn còn bé quá chưa nâng được hòn đá lớn mà bố hắn dùng lấp kín cửa hang. Lên 7 tuổi hắn nâng lên được và cùng mẹ trốn về nhà lão tiểu.

Chàng Gấu đi học nhưng khỏe nghịch ngợm. Một hôm hắn đánh một thoi làm cho các bạn vắng đi rất xa. Thầy giáo mắng hắn, hắn quăng qua cửa sổ. Bị đuổi khỏi trường, hắn đi học rèn. Thấy người chủ lò rèn đối đãi không tốt, hắn tìm đến một chủ thứ hai. Rồi lại đến ở với một chủ khác. Được chủ cho phép, hắn dồn tất cả sắt trong lò lại rèn một cái gậy ngót 500 cân.

Chàng Gấu từ giã chủ đi chơi gặp Chàng Cối đang tung một cái cối coi bộ rất nhẹ nhàng. Anh rủ hấn theo mình. Gặp một anh chàng đang trọc một hòn núi, anh bảo thả cho núi lăn xuống rồi theo mình. Người thứ ba họ rủ là một anh chàng đang bện một cây "sên" làm thùng buộc củi.

Họ đi được hai ngày hai đêm đến một tòa lâu. Bước chân vào một buồng, họ thấy cỗ bàn dọn sẵn, bèn ngồi vào ăn. Ăn rồi cả bọn vào rừng đi săn, trừ Chàng Cối trúng thẳm ở nhà nấu ăn. Đang nấu bỗng có một người khổng lồ xông vào hỏi làm gì rồi đánh cho ngã lăn, đoạn bỏ đi mất. Khi cả bọn về hỏi thì hấn nói dối là khói bếp làm cho hấn khó chịu. Ngày mai đến lượt Chàng Trục núi ở nhà. Hấn cũng bị khổng lồ đến đánh cho óm đòn nhưng khi hỏi, hấn cũng nói dối như Chàng Cối. Ngày thứ ba nhằm phiên Chàng Bện cây và việc cũng xảy ra như trước. Hôm sau nữa đến lượt Chàng Gấu và khi khổng lồ đến, anh cho hấn một gậy xẻ làm hai mảnh. Bọn kia lúc về thấy vậy rất phục.

Chàng Gấu đi thăm dò tòa lâu. Nhờ gõ gậy, anh biết nền nhà có chỗ rỗng có lỗ chui xuống. Cả bọn tìm cách xuống. Họ lấy dây buộc Chàng Cối ngang lưng và dõng xuống với một cái chuông lắc. Vừa xuống hấn đã kinh sợ lắc chuông lia lịa xin lên. Đến lượt Chàng Trục núi, rồi Chàng Bện cây cũng thế, cuối cùng Chàng Gấu xuống. Gặp một bà tiên, anh kể cho biết mình đã giết chết tên khổng lồ. Bà tiên chỉ cho hai cái buồng, một buồng trong có quý ở và một buồng khác có ba chị em công chúa bị bắt giam. Chàng Gấu phá cửa vào buồng đầu, giết hết lũ quỷ. Khi giải phóng cho ba công chúa thì mỗi nàng tặng anh một viên sắt nạm ngọc và kim cương. Chàng Gấu buộc dây ra hiệu cho bạn lần lượt kéo lên. Mỗi người giành lấy một công chúa. Đến lượt Chàng Gấu lên được nửa chừng thì bọn họ cắt đứt dây làm cho ngã gãy chân. Nhờ có bà tiên, anh lại lành chân và lên được mặt đất.

Thấy bọn phản bạn sắp sửa ra về, Chàng Gấu nổi xung cầm gậy đánh đuổi. Ba công chúa cố mời anh về cung chơi nhưng anh hẹn một ngày khác sẽ đến. Sau đó Chàng Gấu đi chơi đến giang sơn ông vua, cha ba công chúa nói trên, đang trị vì. Chàng giúp việc ở một chủ lò rèn. Giữa lúc ấy vua bắt người chủ lò phải rèn ba viên sắt nạm kim cương và ngọc đúng như kiểu mẫu, nếu không sẽ trị tội. Chàng Gấu hứa với chủ sẽ làm được. Đến hẹn, anh đưa ba viên sắt của ba công chúa cho trước kia ra. Ba công chúa thấy vật cũ của mình thì nhận ra người cũ. Lập tức vua cho người đi gọi Chàng Gấu đến. Chàng được vua gả cho công chúa trẻ nhất làm vợ. Lễ cưới cử hành suốt ba tháng. Còn ba tên phản bạn sau đó bị lên giàn hỏa.

Rất nhiều truyện của các dân tộc trên thế giới có nội dung tương tự với truyện Chàng Gấu trên đây, chúng tôi kể ra một số:

Người La-dơ (Lazes) ở It-xtăm-bun (Istanbul) có truyện Hoàng tử ở cõi âm. Trong vườn một ông vua có một cây táo. Mỗi năm táo chín thì có một con quỷ (dip) đêm đến ăn trụi. Một năm hoàng tử cả định giết quỷ, nhưng nghe tiếng nó hét lúc bám vào cây như tiếng sấm thì sợ hãi, sáng dậy nói không thấy gì cả. Năm sau đến lượt hoàng tử hai cũng thế. Năm sau nữa đến lượt hoàng tử thứ ba tuy còn bé cũng đi rình và đâm được hai nhát trúng tim. Sáng dậy theo dấu máu tìm đến một giếng sâu dòng chảy. Hoàng tử cả đòi xuống trước nhưng nửa chừng đã đòi kéo lên. Hoàng tử thứ hai cũng thế. Hoàng tử thứ ba xuống thấy tối như mực, mãi sau mới có ánh sáng. Theo dấu máu đến một buồng thấy có một cô gái đẹp đang thêu. Cô cho biết mình là con vua, bị bắt được ba năm. Thấy có mùi người, quỷ vội đi mài răng. Lúc nó vào, hoàng tử đóng mạnh cánh cửa làm cho nó bị kẹt đầu và bị chặt luôn. Hoàng tử nhường cho cô gái lên trước. Cô nhổ hai sợi tóc đưa cho, bảo nếu có việc gì thì cọ hai sợi vào nhau sẽ có hai con cừu xuất hiện: một trắng, một đen, cưỡi con trắng thì lên được cõi trần, cưỡi con đen thì nó đưa xuống thế giới ở tầng dưới nữa.

Hai ông anh khi kéo được công chúa lên nên bỏ em lại dưới âm. Hoàng tử ba vì tội quá không nhận ra màu lông cừu nên cưỡi nhầm phải con đen. Xuống đến tầng dưới thấy mọi người đang than khóc, anh hỏi thì đáp là có quỷ dữ. Đến gặp một bà già xin nghỉ và ăn, anh ngửi thấy mùi thức ăn lạ mà không có nước bèn hỏi tại sao lại thế. Đáp: - "Chúng tôi không có nước". - "Thế nấu ăn bằng gì !" - "Nước đáí ngựa" - "Vì sao?" - "Ở đây có con quỷ nếu được ăn thịt một cô gái thì nó cho lấy nước một lần trong một năm. Ngày mai đây đến lượt công chúa". Sáng dậy hoàng tử đến chỗ cô gái làm vật hy sinh, trong lúc mọi người ai nấy đều cầm bình đợi lấy nước. Anh bảo cô đứng sau lưng mình. Quỷ hét lớn mồm há to như cái thúng, anh lấy dao chống hàm, cuối cùng quỷ chết nhưng anh cũng mất hút. Vua giao cho mọi người đến để công chúa nhận ra ân nhân. Mấy lần đều không thấy. Vua sai tìm xem còn sót ai chẳng. Người ta báo tin có một chàng trai lạ mặt ngủ ở nhà bà già. Khi gặp vua âm, hoàng tử chỉ xin vua giúp cho mình trở lại mặt đất. Vua thú nhận là bắt lặc. Buồn rầu hoàng tử xin phép đi từ làng này qua làng khác trải ba năm trời. Một hôm anh ngủ dưới một gốc cây, thấy chim kêu xao xác, ngẩng nhìn lên thì thấy một con rắn đang leo cây toan ăn thịt chim non. Anh nhổm dậy giết chết rắn rồi lại ngủ. Một lát chim mẹ về, thân to như đại bàng toan ăn thịt anh. Lũ chim con cản lại: - "Chớ! Chớ! Nó là ân nhân", rồi kể cho mẹ nghe chuyện vừa rồi. Khi hoàng tử thức dậy, chim mẹ bảo muốn gì nó sẽ đền ơn. Đáp: - "Xin cho tôi ra khỏi thế giới này". Nghĩ ngợi một lúc, chim mẹ đáp: - "Trước kia tôi lên xuống một ngày hai lần, nay già yếu rồi, nhưng tôi sẽ cố. Hãy chuẩn bị cho tôi một bát-man[5] thịt, hai bát-man nước. Khi tôi nói "ga" thì dứt thịt, nói "ghi" thì cho nước. Thế rồi anh leo lên lưng chim, để chim bay lên trần. Trên đường đi, hết thịt rồi mà chim vẫn cứ nói "ga" luôn mồm. Anh bèn cắt thịt ở đùi mình dúi cho nó. Khi đến cõi trần chim nhè ra cho anh một miếng thịt. Anh hỏi: - "Sao lại có thịt này?" - "Khi anh dúi, ta biết là thịt của anh nên không nuốt; bây giờ kéo quần lên ta dán vào cho" (Vì thế bây giờ thịt sau bắp đùi chúng ta mềm mại như là dán vào vậy). Khi chia tay, chim cho anh một trong những cánh của nó, bảo: - "Khi có việc gì anh lấy lông này cọ với lông kia sẽ có một hắc nô xuất hiện, sai gì nó sẽ làm nấy.

Hoàng tử ba về đến nơi vào lúc hai anh mình đang giành cô gái chưa ngã ngũ. Cô hẹn: - "Tôi sẽ lấy người nào mang đến một áo cưới có thể gấp bỏ vào trong một cái hạt quả". Hai người đốc

thức các thợ may trong nước bắt một tháng phải có áo, nếu không thì chặt đầu. Hoàng tử đi qua một hiệu may thấy một cô gái khóc lóc, hỏi thì cô trả lời như trên và nói chỉ đêm nay nữa là hết hạn..Anh nói: - "Đừng sợ, mang cho tôi vài đấu hạt đến đây, mai khắc có". Cho đến gần sáng anh vẫn đập hạt ăn luôn mồm nên cô gái rất lo nhưng sáng mai qua có áo đưa nộp. Nàng công chúa nhận được áo cưới, biết là ân nhân mình đã lên cõi trần vì tin rằng chỉ có anh mới làm được.

Hôm làm lễ cưới, có 50 kỵ sĩ chuẩn bị phi ngựa nhảy qua các hố đào ở giữa đồng. Hoàng tử ba cọ lông chim và ước: - "Đưa cho ta một con ngựa có thể nhảy qua 15 hố. Hắc nô dẫn đến một con ngựa trắng". Các con kia chỉ có thể nhảy qua từng hố một. Hoàng tử xuất hiện cho ngựa nhảy qua 15 hố một lúc. Mọi người kinh ngạc. Vua hỏi: - "Chàng trai này là ai? Dẫn đến đây cho ta". Anh đến nói: - "Thưa cha con là con cha!".

Đoạn kể lại mọi chuyện. Đám cưới của hoàng tử anh trở thành đám cưới của hoàng tử út[6].

Người A-va-rơ (Avars) ở phía Bắc núi Cô-ca-dơ (Caucase) cũng có truyện Chàng Gấu, nhưng trong truyện, mẹ của Chàng Gấu là một công chúa bị gấu bắt làm vợ. Chàng Gấu này có đôi tai như tai gấu nên gọi là Tai gấu. Khi nghe mẹ kể chuyện hấn liền đẩy bố gấu rơi xuống đường hẻm chết, rồi dắt mẹ về. Tai gấu vào hầu vua. Vua sợ sức khỏe của hấn, sai làm nhiều việc nguy hiểm. Tai gấu đi gặp một người nhổ cây, rồi lại gặp một người quay cối trên đầu gối, đều rủ đi theo mình. Đến một nơi, cả ba dừng lại đi săn. Hai người bạn lần lượt bị một người lùn râu dài lấy râu trói lại. Tai gấu đến tóm lấy hấn chẹt râu vào cây, rồi người lùn kéo bật cả cây mà đi. Theo dấu chân, Tai gấu tìm xuống một ngôi đền, trong đó có một công chúa bị tù. Anh chiến đấu giết chết người lùn cứu công chúa và hai người bạn rồi tìm cách đưa họ lên, và anh cũng bị bọn bạn làm phản, cắt dây, phải ở lại dưới đất.

Ở đây vốn có một con rồng 9 đầu luôn luôn tác quái. Nó buộc dân cõi âm mỗi năm phải dâng cho nó một cô gái. Tai gấu giết chết con rồng này. Sau đó anh cứu bảy con của con quạ khỏi bị măng xà cắn, nhờ đó quạ mẹ đưa anh lên mặt đất. Về đến nhà thấy bọn phản bạn đang tranh nhau công chúa, Tai gấu giết chết chúng, đưa công chúa về nước và được vua gả cho làm vợ.

Truyện của người Can-múc (Kalmouks):

Một anh hùng tên là Mát-xang mình người đầu bò. Anh đi chơi đến một khu rừng gặp một người đen do rừng đẻ ra. Được ít lâu lại gặp một người xanh do bãi cỏ đẻ ra. Xa hơn nữa lại gặp một người trắng do núi thủy tinh đẻ ra. Mát-xang đều kết bạn và rủ đi với mình. Đến một nơi, họ ở trong một ngôi nhà, mỗi ngày cử ba người đi săn để một người giữ nhà và nấu ăn. Đầu tiên là phiên người đen ở nhà. Đang nấu, bỗng có một bà già đến xin ném tý bơ và thịt. Được ăn, bà già

lấy tất cả bơ và thịt rồi biến mất. Người đen bèn in dấu chân ở khắp nơi, chờ khi mọi người về nói láo rằng có một toán quân cưỡi ngựa đến đánh mình và cướp thức ăn. Hôm sau đến lượt người xanh, hôm sau nữa đến lượt người trắng cũng gặp chuyện như thế và đều lập mưu nói láo để khỏi xấu hổ. Đến lượt Mát-xang ở nhà, anh đã đánh bà già chảy máu. Khi các bạn về, anh mắng họ và giục họ đuổi theo dấu máu. Đuổi đến chỗ hang đá thì thấy bà già và một kho của. Mát-xang một mình xuống hang đá bằng một sợi dây và chuyển hết của lên. Lấy xong, anh bị bọn phản bạn rút dây bỏ lại dưới hang. Mát-xang tưởng nguy đến nơi, nhưng sau đó anh tìm thấy thức ăn và ba hạt anh đào. Anh đúc ba hạt ấy và cầu cho nó chóng lớn. Đoạn anh kê đầu vào xác bà già mà ngủ một giấc mấy năm liền. Khi tỉnh dậy thì ba cây anh đào đã cao, anh theo cây trên ra khỏi hang. Anh gặp lại bọn phản bạn nhưng không giết, mà bỏ đi chơi khắp nơi. Anh lên trời với cây cung sắt chống các hung thần.

Truyện của người Xi-gơ-mi ở Trung Á[7]:

Một hoàng tử đi tìm một con chim trĩ trắng màu nhiệm. Dọc đường, gặp một kỵ sĩ bèn rủ đi theo. Họ đến một lâu đài vắng giữa sa mạc. Sáng dậy kỵ sĩ bảo hoàng tử ở nhà nấu ăn để mình đi săn. Đang nấu, hoàng tử bỗng thấy cửa mở, một người lùn vào nhổ một sợi râu trói tay chân hoàng tử và quăng xuống đất, chén hết thức ăn rồi đi. Hoàng tử lần cởi được dây trói đuổi theo, thì thấy người lùn chui vào một cái giếng và biến mất. Hôm sau, kỵ sĩ ở nhà dùng mưu chém đứt đầu người lùn nhưng liền đó đầu và mình của y lại tìm nối với nhau như cũ, rồi trốn mất. Hoàng tử tết một sợi dây rồi treo xuống đáy giếng nhưng chỉ được một tý đã kêu lên: - "Kéo mau kéo tôi cháy mắt!;". Đến lượt kỵ sĩ treo xuống đến tận đáy. Ở đây anh gặp nhiều đàn súc vật của người lùn. Đến một thành phố, anh gặp một người ngồi ở cửa một ngôi nhà bày cho anh cách chiến thắng tên lùn là nấp vào giữa hai hòn đá lớn ở gần đấy.

Tên lùn chết, anh tìm được 40 chiếc chìa khóa. Mở buồng cuối cùng, anh gặp một cô gái đẹp bị tên lùn bắt hồi lên 7 tuổi. Sáng dậy anh nhặt nhanh của cải và ra hiệu cho hoàng tử lần lượt kéo của cải và cả cô gái đẹp lên trước mình. Sau đó, anh buộc một con cừu nhưng nửa chừng bị hoàng tử cắt đứt dây. Tuy vậy, cuối cùng hoàng tử biết hối hận và dồng dây cho lên. Lên đến nơi, anh tha tội cho cả hai người, cho họ tất cả của cải và bỏ đi tìm con chim trĩ trắng màu nhiệm.

Truyện của người Xy-ri (Syrie):

Một hoàng tử trẻ canh gác cung điện, bắn bị thương một tên khổng lồ tới ăn trộm. Mọi người theo vết máu xuống một bể cạn ngầm dưới đất. Người em vua, rồi hoàng tử anh đòi xuống, nhưng vừa xuống được một chốc đã kêu toáng, nhờ kéo dây cho lên ngay, chỉ có hoàng tử em là xuống được. Ở dưới đáy mở ra ba cái hang, mỗi hang có một tên khổng lồ ở với một cô gái mà chúng bắt xuống đây. Trong đó có cô thứ ba đẹp hơn cả. Nhân khi bọn khổng lồ ngủ, các cô bày

cho hoàng tử cách giết chúng, và quả sau đó, hoàng tử đã diệt được. Khi trở lại, hoàng tử ra hiệu lần lượt đưa các cô gái lên. Trước khi cho cô thứ ba lên, hoàng tử thấy cô đang nghịch một con gà vàng và một con gà bạc mổ hạt ngọc. Cô mặc một bộ áo quần không có vết may cắt và mang một chiếc giày vàng đi không bén đất. Cô lưu ý hoàng tử rằng có thể những người thân của hoàng tử sẽ hãm hại, không cho chàng lên. Trong trường hợp đó hoàng tử hãy cưới một con chim mà cô tặng, nó sẽ đưa lên mặt đất. Nhưng trước hết, chàng hãy đi tìm ba con ngựa, nhờ mỗi con một cái lông đuôi, cắt đi, sẽ có việc dùng sau này. Cô còn tặng thêm ba cái vòng: cái đầu sẽ cho gà vàng gà bạc, cái thứ hai sẽ cho áo quần không có vết may cắt, cái thứ ba sẽ cho một chiếc giày vàng. Tất cả những điều xảy ra về sau đúng như lời cô gái. Hoàng tử bị ông chú và ông anh cắt dây không lên được và hoàng tử làm như cô gái dặn.

Khi được con chim thần đưa lên mặt đất, hoàng tử chụp vào đầu mình một cái bong bóng giả làm người hói để không ai nhận được mặt, đoạn tìm vào kinh đô. Lúc này người ta sắp tổ chức đám cưới của ông em vua lấy cô gái thứ ba. Để mua vui, người ta tổ chức một cuộc đua ngựa. Hoàng tử rút lông ngựa ra, xuất hiện trước mặt một con ngựa trên rất đẹp, chàng liền nhảy lên phi theo đám kỵ sĩ và về hàng đầu. Hoàng tử lại lần lượt rút các lông khác, xuất hiện ngựa trắng và sau đó ngựa hung, mỗi một con giúp hoàng tử dự một cuộc đấu. Cuối cùng khi ngựa phi qua chỗ cô gái ngồi, hoàng tử giật lấy mũ của cô, rồi phi ngựa đi mất không ai đuổi kịp. Sau đó hoàng tử vào làm việc cho một người thợ bạc. Lúc này cô gái đã biết là ân nhân của mình trở về, cô đòi muốn cưới cô phải có một con gà vàng một con gà bạc biết mổ hạt ngọc. Vua ra lệnh cho người thợ bạc phải làm cho được những vật kia, nếu không sẽ cắt cổ. Thấy người thợ bạc kêu trời khóc lóc, người hói - tức hoàng tử - hứa làm hộ và chỉ quay cái vòng thứ nhất là có ngay để nộp vua. Được gà, cô gái lại đòi một bộ áo quần không có vết may cắt. Bấy giờ hoàng tử đã đến làm việc cho một thợ may. Việc cũng diễn ra như trên. Khi được áo quần, cô gái lại đòi một chiếc giày vàng. Hoàng tử lại đổi đến làm việc cho một người thợ giày và cũng quay vòng giúp người thợ giày.

Cô gái bấy giờ mới tâu vua xin lấy người làm chiếc giày vàng làm chồng. Người được phái đi điều tra về nói với vua rằng đây là một thằng hói. Cô gái đáp: - "Không phải, tâu bệ hạ, đó là con của bệ hạ, người đã cứu tôi". Vua cho gọi anh chàng hói vào cung, anh lột cái bong bóng ra, hiện thành hoàng tử em kể lại mọi việc, và sau đó được lấy cô gái làm vợ.

Truyện của người Tây-ban-nha (Espana).

Một ông vua Xi-ri (Syrie) nhốt ba công chúa trong một cái tháp không có cửa, không có cửa sổ, và phán rằng hễ ai vào được thì gả cho một trong ba cô. Có ba anh chàng đi thử, trong đó có một chàng dùng đinh đóng để trèo lên, trèo đến đâu nhổ đinh đến đấy và đóng chỗ khác để tiến lên nữa. Nhờ đó vào được trong tháp và đưa các cô gái ra bằng dây cho hai bạn đỡ. Khi đỡ xong bọn kia giật mất dây để tranh công.

Nhưng trước khi đưa các công chúa ra khỏi tháp, các công chúa có dặn ân nhân vào trong một cái buồng, ở đó có ba con ngựa đẹp, nhỏ mỗi con một cái lông đuôi giữ lấy khi có nguy cấp thì đốt lên sẽ được cứu. Cô thứ ba còn tặng một chuỗi hạt. Thấy mình bị phản bội, anh chàng vào chuồng ngựa nhảy lên con của cô thứ ba. Ngựa đưa vào một sa mạc, ở đó anh đổi áo quần cho một người chăn dê và lấy tên là Ju-a-ni-lô.

Công chúa thứ ba vẽ mẫu chuỗi hạt của mình rồi truyền rằng hễ ai làm được đúng mẫu sẽ lấy làm chồng. Vua ra lệnh cho một người trong đám luyện đá thành vàng phải làm xong trong hai tháng, nếu không sẽ cắt cổ. Lúc đó Ju-a-ni-lô tới làm công với người kia, nhận làm rồi lấy chuỗi hạt ra nộp. Công chúa nhận ra chuỗi hạt cũ đòi lấy cho được người làm chuỗi hạt, mặc vua rất tức giận.

Truyện của người Tác-ta (Tartare) ở Nam Xi-bê-ri (Sibérie):

Một anh hùng Kan Sen-toi sau khi lấy vợ, trở về quê với 40 thanh niên, 40 thanh nữ và 60 lạc đà. Một hôm có một quái vật bay đầu từ dưới đất chui lên cũi trần, nuốt mất vợ anh và tất cả rồi chui xuống. Có ba anh hùng khác đi theo Kan Sen-toi để trừ quái vật. Nhưng khi họ thò tay thò chân xuống lỗ thì bị chặt đứt đành phải ở lại. Kan Sen-toi tự buộc mình dòng dây xuống. Đến đây thấy một thế giới mới. Anh đi mãi về phía Đông đến một nơi có nhiều súc vật giữa có ngôi nhà cao như núi. Đó là nơi có quái vật ngủ một giấc bảy ngày bảy đêm. Gần đó vợ anh đang ngồi khóc. Thấy chồng, nàng không tin rằng anh đủ sức đánh lại quái vật. Anh gươm chặt một đầu nó, nó vùng lên đánh với anh bảy ngày bảy đêm rồi nghỉ. Nhờ có một người râu xanh đánh quái vật một dùi chết, anh mổ bụng quái vật, những người bị nó nuốt đều sống lại. Anh buộc dây cho mọi người và cả đàn súc vật lên. Nhưng ba người bạn què bỏ anh ở lại. Anh đang nằm ngủ, bỗng bị thức dậy bởi một tiếng động dữ dội, mở mắt thì thấy trên ngọn cây có ba con chim kêu thét vì có một con rồng toan bắt chén thịt. Anh rút gươm chém chết rồng. Chim cảm ơn bảo anh kể lai lịch, rồi lúc chim mẹ về, chúng nó kể lại và bảo mẹ chúng đưa anh lên trần. Chim mẹ bắt anh phải chuẩn bị thật nhiều thịt cho nó ăn đường. Anh bắt rất nhiều hươu chất lên lưng. Trước khi bay cho nó ăn 30 con. Trong khi bay nó ăn 30 con nữa mà vẫn đói, anh phải cắt thịt đùi mình cho ăn. Khi đặt anh xuống, nó thấy anh què, hỏi mới biết sự thật, bèn trả thịt đùi lại cho anh, chân anh lại lành như cũ.

Truyện của người Ấn-độ chép trong sách Biền truyện (Kachâ Sarit-Sâgara):

Một anh hùng tên là Xắc-đi-đô-va săn một con lợn lòi trốn trong một cái hang. Anh bắn một phát rồi đuổi theo con mồi, cuối cùng cũng lạc vào một thế giới khác, trong đó gặp một cô gái. Anh

hỏi thì cô nói mình là công chúa bị quỷ bắt tù. Công chúa còn cho anh biết là con quỷ vừa bị một nhà thiện xạ bắn một mũi tên và đang nằm rên. Anh cho biết nhà thiện xạ đó là mình. Sau đó, anh tiêu diệt con quỷ và lấy cô gái làm vợ[8].

Truyện của đồng bào Treng vùng Kon-tum dường như cũng là một dị bản của truyện Thạch Sanh mặc dầu tình tiết có biến cải:

Một anh chàng trong khi yêu một cô gái, kinh địch với một tên tù trưởng có sức mạnh và quyền thế nhất trong vùng. Tù trưởng buộc chàng vào hang Ốp-thua hái quả "xa" của thần Kê-reo - ăn vào gái sẽ đẹp như tiên, trai sẽ khỏe vô địch - hái được thì cho lấy cô gái.

Anh chàng thuận để cho hắn buộc dây dòn xuống hang sâu. Nhưng hắn dòn nửa chừng cắt dây rồi về cướp cô gái làm vợ. Anh chàng đi lần trong hang tối, trải qua bao nhiêu nguy hiểm mới đến được nơi thần Kê-reo ở, xin được năm quả "xa", lại xin được chiếc lông của thần để soi đường ra cửa hang trở về nhà. Nhờ ăn hai quả, anh đủ sức giao chiến với tên tù trưởng và cuối cùng quật chết nó, xác nó hóa thành rắn độc. Anh lấy cô gái làm vợ và tặng cô ba quả "xa" còn lại để cô trở nên xinh đẹp mãi mãi[9].